

РЕШЕНИЕ

№ 7663

гр. София, 07.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 14.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **7679** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 73, ал. 4 от Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление (ЗУСЕФСУ) (Загл. изм. – ДВ, бр. 51 от 2022 г., в сила от 1.07.2022 г.), вр. чл. 145 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Агенция „Пътна инфраструктура“ /АПИ/, ЕИК –[ЕИК], подадена чрез юрк. А., срещу Решение за определяне на финансова корекция № ФК-14/21.07.2023 г. на ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма „Транспорт и транспортна инфраструктура“ (ОПТТИ)2014-2020 г.

Излагат се доводи, че оспореният акт е немотивиран и постановен в противоречие с материалния закон. Не се споделят изводите на РУО, че въведеното от АПИ изискване в Образец № 2 на Техническо предложение, а именно: участникът да разполага с поне един офис/представителство на територията на [населено място] е ограничително. Твърди се, че така заложеното изискване е необходимо за интересите на възложителя, тъй като седалището му е в [населено място] и в негов интерес е участниците да имат офис или представителство на територията на града. По този начин се гарантира, че при възникването на каквато и да е ситуация, комуникация може да се осъществи, включително и чрез срещи. Противно на прието от АО счита, че няма ограничени заинтересовани лица, тъй като осъществяващите тази услуга икономически оператори, традиционно участващи в обществени поръчки, имат офиси на територията на [населено място]. В тази връзка се оспорват мотивите на УО, че не е упоменато в документацията за обществената поръчка възможността за срещи между

възложителя и изпълнителя, доколкото в чл. 13, ал. 2, т. 17 от проекта на договора изрично е предвидено като задължение на изпълнителя да участва във всички работни срещи, свързани с изпълнението на този Договор (ако е приложимо). Освен това се сочи, че съгласно чл. 13, ал. 1 от проекта на договор - „Възложителят има право да контролира изпълнението на поетите от изпълнителя задължения, в т. ч. да иска и да получава информация от Изпълнителя през целия срок на Договора или да извършва проверки, при необходимост и на мястото, на изпълнение на Договора, но без с това да пречи на изпълнението “. Видно от изложеното, потенциалните участници са запознати със изискванията на възложителя, с публикуване на документацията за участие в процедурата, поради което изискването за наличие на офис в [населено място] е обосновано и съобразено със спецификата на предмета на поръчката. Аргументът в решението на УО, че никъде в документацията не е посочено, че заявките ще се правят или получават единствено на място в офиса, е ирелевантен в настоящия случай, доколкото видно от гореизложеното, изискването за офис в [населено място] е породено от нуждите на възложителя във връзка с наложителни срещи и др., съгласно проекта на договор. По същество жалбоподателят счита, че констатираното нарушение от страна на УО на ОПТТИ не представлява нередност съгласно легалната дефиниция в чл. 2, т. 36 на Регламент на ЕС № 1303/2013 г. на Европейския парламент и на Съвета от 17.12.2013 г. и след като не е доказано нарушение на правото на Съюза, то не е налице и възможност за настъпване на вреда за бюджета му. С оглед изложеното моли съда да отмени обжалваното решение като неправилно и незаконосъобразно.

В съдебно заседание оспорващият, чрез юрк. А., поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена, като бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - Ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Транспорт и транспортна инфраструктура“ 2014-2020 г., редовно призован, чрез юрк. Й. и юрк. Г., оспорват жалбата и искат същата да бъде отхвърлена като неоснователна по съображения подробно изложени в становището от 09.11.2023 г. Претендират юрисконсултско възнаграждение за един процесуален представител.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата. Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав, като се запозна с доводите на страните и доказателствата в административната преписка и след служебна проверка на оспореното решение съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 18.07.2017 г. между АПИ и УО на ОП „Транспорт и транспортна инфраструктура“ е сключен административен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ за проект „Осигуряване на финансови средства за покриване на разходи за обучения и командировки в чужбина и провеждане на работни срещи в страната за служители от АПИ“ .

На 11.06.2020 г. АПИ открива процедура за обществена поръчка с предмет „Предоставяне на услуги по хотелско настаняване и медицински застраховки при служебни пътувания в чужбина на служители на Агенция „Пътна инфраструктура“.

В техническо предложение (Образец № 2 към ДУ), възложителят поставя следното условие, което следва да се декларира от участниците на етапа на подаване на офертите за участие в процедурата: „VI. Декларирам, че разполагам с поне 1 (един) офис и/или представителство, отговарящ на изискванията на чл. 3 от Наредба № 16-1399 от 11.10.2013 г., който ще бъде зает в осъществяването на туристическата

дейност на територията на [населено място] с осигурена възможност за приемане на заявки по всяко време на денонощието и при извънредни обстоятелства, както и в почивни и празнични дни. “

На първо място е класиран „Марбро Турс“ ООД, с който е сключен договор № Д-17/08.02.2021 г., на стойност до 280 000.00 лв., без данък добавена стойност с предмет „Предоставяне на услуги по хотелско настаняване и медицински застраховки при служебни пътувания в чужбина на служители на Агенция „Пътна инфраструктура“. Срокът за изпълнение на предмета на договора е 24 месеца.

На 16.06.2023 г. /л. 12-14/ РУО уведомява АПИ за установена нередност при провеждането на обществена поръчка във връзка с изпълнение на проект „Предоставяне на услуги по хотелско настаняване и медицински застраховки при служебни пътувания в чужбина на служители на Агенция „Пътна инфраструктура“ за нарушение на чл. 2, ал. 2 ЗОП, както и за предстоящо определяне на финансова корекция за него.

На 29.06.2023 г. АПИ представя възражение в срок.

На 21.07.2023 г., с решение № ФК-14 ръководителят на Управляващия орган на Оперативна програма „Транспорт и транспортна инфраструктура“ (ОПТТИ)2014-2020 г. определя на АПИ финансова корекция в размер на 10% от допустимите разходи по горепосочения договор за нарушение на чл. 2, ал. 2 ЗОП, класифицирано като нередност по т. 10, буква „б“ от Наредбата за посочване на нередности, представляващи основания за извършване на финансови корекции и процентните показатели за определяне размера на финансовите корекции по реда на ЗУСЕСИФ. На основание чл. 5, ал. 1 от Наредбата размерът на финансовата корекция е определен по пропорционалния метод, тъй като поради естеството на нарушението е невъзможно да се даде реално количествено изражение на финансовите последици.

Така определенният размер на финансовата корекция е аргументиран със следното: процедурата е обявена по реда на ЗОП и публикувана в РОП, и ОВ на ЕС, т.е. има трансграничен ефект; подадени са 6 броя оферти; отстранени са три оферти; класирани и оценени са 3 оферти.

Решението е получено на 21.07.2023 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в законоустановения 14-дневен срок за обжалване, съобразно чл. 149, ал. 1 от АПК, от активно легитимирана страна-адресат на акта, при наличието на правен интерес от търсената защита срещу годеен за обжалване административен акт, пред компетентния съд, поради което е процесуално допустима. Разгледна по същество жалбата е неоснователна.

Основанията за оспорване на административните актове са посочени в чл. 146 от АПК – липса на компетентност, неспазване на установената форма, съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона.

Със Закона за изменение и допълнение (ЗИД) на Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове (ЗУСЕСИФ) (ДВ, бр. 51 от 2022 г., в сила от 1.07.2022 г.) заглавието на нормативния акт е изменено на Закон за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление (ЗУСЕФСУ). В § 70 от преходните и заключителните разпоредби на ЗИД на ЗУСЕСИФ е посочено, че до приключването на програмите за програмен период 2014

– 2020 г., съфинансирани от Европейските структурни и инвестиционни фондове (ЕСИФ), разпоредбите на ЗУСЕСИФ, отменени или изменени с този закон, запазват своето действие по отношение на управлението на средствата от ЕСИФ, както и по отношение на изпълнението и контрола на тези програми. В срок до 6 месеца от влизането в сила на този закон Министерският съвет и министърът на финансите следва да приемат или приведат в съответствие с него нормативните актове по прилагането на ЗУСЕСИФ, като приетите от Министерския съвет и министъра на финансите нормативни актове до влизането в сила на този закон запазват своето действие по отношение на програмния период 2014 – 2020 г. и същите ще се прилагат до приемането на актовете за програмен период 2021 – 2027 г., доколкото не противоречат на този закон (по арг. § 71 ЗИД на ЗУСЕСИФ, ДВ, бр. 51 от 2022 г.). Ето защо за настоящото съдебно производство, доколкото същото е с предмет административен акт, издаден по повод управлението на средствата от ЕСИФ по програма от програмен период 2014-2020 г., се прилагат действащите до посоченото изменение на закона и относимите към него подзаконовни нормативни актове.

Съгласно чл. 73, ал. 1 от ЗУСЕФСУ финансовата корекция се определя по основание и размер с мотивирано решение на ръководителя на управляващия орган, одобрил проекта. Съгласно чл. 9, ал. 5, изр. второ от ЗУСЕФСУ ръководител на управляващия орган е ръководителят на администрацията или организацията, в чиято структура се намира управляващият орган, или оправомощено от него лице. В случая ръководител на управляващия орган е министърът на транспорта и съобщенията, който със Заповед № РД-08-201/05.05.2022 г. /л. 103/ е оправомощил М. Г. Г. – и. д. директор на дирекция "Координация на програми и проекти" да изпълнява функциите на ръководител на УО на Оперативна програма "Транспорт и транспортна инфраструктура" /ОПТТИ/ 2014-2020 г.

От изложеното следва, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия.

В настоящия случай, установената от закона писмена форма е спазена, а оспореният акт е мотивиран, като са посочени както фактическите, така и правни основания за неговото издаване. Същият съдържа изискуемите от нормата на чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити.

Според съда, в производството по издаване на акта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. В съответствие с принципа на правната сигурност законодателят е регламентирал специални правила за процедурата по определяне на финансовата корекция по основание и размер.

Съгласно чл. 73, ал. 2 от ЗУСЕФСУ, преди издаване на решението за определяне на финансовата корекция, ръководителят на Управляващия орган е длъжен да осигури възможност на бенефициента да представи в разумен срок, който не може да бъде по-кратък от две седмици, писмени възражения по основателността и размера на корекцията. От доказателствата по делото е безспорно, че на жалбоподателя е била дадена такава възможност и същият е упражнил правото си да направи възражения. Същите са подробно обсъдени в процесния акт.

По приложението на материалния закон съдът намира за установено следното:

Основанията за определяне на финансова корекция са нормативно установени в чл. 70, ал. 1 от ЗУСЕСИФ, като в конкретния случай от ръководителя на УО се сочи наличието на основанието по чл. 70, ал. 1, т. 9 от ЗУСЕСИФ – за нередност, съставляваща нарушение на правилата за определяне на изпълнител по глава

четвърта, извършено чрез действие или бездействие от страна на бенефициента, което има или би имало за последица нанасянето на вреда на средства от ЕСИФ.

Съгласно чл. 70, ал. 2 от ЗУСЕСИФ, нередностите по ал. 1, т. 9 се посочват в акт на Министерския съвет. Актът, който определя видовете нередности по смисъла на чл. 70, ал. 1, т. 9 от ЗУСЕСИФ е Наредбата за посочване на нередности, представляващи основания за извършване на финансови корекции, и процентните показатели за определяне размера на финансовите корекции по реда на Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове, приета с ПМС № 57 от 28.03.2017 г., обн., ДВ, бр. 27 от 31.03.2017 г., в сила от 31.03.2017 г., изм., бр. 68 от 22.08.2017 г., в сила от 22.08.2017 г., изм. и доп., бр. 67 от 23.08.2019 г., в сила от 23.08.2019 г., бр. 19 от 6.03.2020 г., доп., бр. 102 от 23.12.2022 г., в сила от 23.12.2022 г. /Наредбата/.

Редът за налагане и извършване на финансови корекции е регламентиран в ЗУСЕСИФ и цитираната Наредба. Приложими актове от законодателството на ЕС са Регламент /ЕС/ № 1303/2013 и Директива 2004/18/ЕО, в хипотезата на неправилното ѝ, неясно или неточно приложение. Приложение намира и Решение от 26.05.2016 г. на Съда на ЕС постановено по обединени дела С-260/14 и С-261/14.

В настоящия случай, страните не спорят относно установената с решението фактическа обстановка.

Съгласно разпоредбата на чл. 2, т. 36 от Регламент /ЕС/ № 1303/2013 на Европейския съюз и на Съвета легалното определение за нередност е: "всяко нарушение на правото на Съюза или на националното право, свързано с прилагането на тази разпоредба, произтичащо от действие или бездействие на икономически оператор, участващ в прилагането на европейските структурни и инвестиционни фондове, което има или би имало за последица нанасянето на вреда на бюджета на съюза чрез начисляване на неправомерен разход в бюджета на Съюза. "

Видно от съдържанието на нормата на чл. 2(36) от Регламент 1303/2013 г., същата изисква наличието на три предпоставки, които следва да бъдат осъществени и доказани, за да е налице нередност. Първата предпоставка е нарушение на правото на Съюза или на националното право, свързано с прилагането на тази разпоредба. Втората е това нарушение да произтича от действие или бездействие на икономически оператор, участващ в прилагането на европейските структурни и инвестиционни фондове. Третата предпоставка е нарушението да има или би имало за последица нанасянето на вреда на бюджета на Съюза чрез начисляването на неправомерен разход.

В случая по делото не се спори, че жалбоподателят е икономически оператор, участващ в прилагането на европейските структурни и инвестиционни фондове.

Спорно по делото е дали въведеното от АПИ изискване в техническо предложение (Образец № 2 към ДУ), а именно изпълнителят да разполага с поне 1 (един) офис и/или представителство, отговарящ на изискванията на чл. 3 от Наредба № 16-1399 от 11.10.2013 г., който ще бъде зает в осъществяването на туристическата дейност на територията на [населено място] с осигурена възможност за приемане на заявки по всяко време на денонощието и при извънредни обстоятелства, както и в почивни и празнични дни“ е довело до нарушаване на принципите на ЗОП, въведени в чл. 2, ал. 2 от ЗОП.

За да отговори на този въпрос съдът съобрази следното:

В Глава седма, Раздел "Условия и ред за извършване на туроператорска и

туристическа агентска дейност" в Закона за туризма и по-конкретно в чл. 61, ал. 1, в редакцията действаща към момента на откриване на обществената поръчка е предвидено туроператорската и туристическата агентска дейност да подлежат на контрол от държавата с цел защита и гарантиране сигурността и правата на потребителите на туристически услуги, както и с цел предотвратяване възникването на опасност от увреждане на държавни и обществените интереси в туризма. В ал. 2 на същата разпоредба е посочено, че туроператорска и/или туристическа агентска дейност на територията на Република България се извършва от регистрирано по този закон лице, с изключение на случаите по чл. 62, което: 1. (изм. – ДВ, бр. 37 от 2018 г., в сила от 4.05.2018 г.) е търговец по смисъла на Търговския закон или юридическо лице, което има право по силата на друг закон да извършва стопанска дейност, включително по законодателството на друга държава - членка на Европейския съюз, и на държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, или 2. (доп. – ДВ, бр. 37 от 2018 г., в сила от 4.05.2018 г.) е лице, което има право да извършва такава дейност по законодателството на друга държава - членка на Европейския съюз и на държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, и 3. (доп. – ДВ, бр. 37 от 2018 г., в сила от 4.05.2018 г.) има помещение и/или онлайн платформа за извършване на дейността, персонал с изискуемото образование и езикова квалификация, като за управленския персонал се изисква и стаж; 4. има валидна застраховка, покриваща отговорността му за причинени вреди вследствие на неразплащане със своите контрагенти, включително при неплатежоспособност и несъстоятелност; 5. (нова – ДВ, бр. 37 от 2018 г., в сила от 4.05.2018 г.) не е обявено в несъстоятелност и не се намира в производство по несъстоятелност или ликвидация; 6. (нова – ДВ, бр. 17 от 2020 г.) няма установени с влязъл в сила акт задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски, включително и лихви по тях, освен когато компетентният орган е допуснал разсрочване или отсрочване на задълженията.

Цитираната правна уредба показва, че спрямо лицето извършващо туроператорска и/или туристическа агентска дейност на територията на Република България е поставено императивно изискване, в процесния случай, да разполага с помещение за извършване на дейността, персонал с изискуемото образование и езикова квалификация, като за управленския персонал се изисква и стаж, но не и такова относно местонахождението на помещението.

Спрямо изискванията за местоположението, пригодността и оборудването на помещението и др. такива приложима е Наредба № 16-1399 от 10.11.2013 г. за изискванията, за местоположението, пригодността и оборудването на помещението за извършване на туроператорска и/или туристическа агентска дейност и за образованието, езиковата квалификация и стажа на персонала, който ще бъде зает в осъществяването на туристическата дейност, издадена от министъра на икономиката и енергетиката, обн., ДВ, бр. 97 от 8.11.2013 г., която е неотнормирана по отношение на конкретния казус, тъй като касае изискванията насочени към самите туроператори при упражняване на тяхната дейност.

В тази връзка, съдът приема, че законосъобразно РУО е приел, че

изискването за деклариране на местоположението на офиса, още на етап представяне на оферта е ограничително, тъй като възпрепятства потенциални участници от участие в процедурата. Така въденото изискване създава затруднение, има разубеждаващ ефект и ограничава конкуренцията, тъй като доказването му като критерий ограничава участието и създава необосновани затруднения, които натоварват участниците.

Въвеждането на посоченото изискване води до нарушение на принципите, предвидени в чл. 2, ал. 2 ЗОП, който гласи, че възложителите нямат право да ограничават конкуренцията чрез включване на условия или изисквания, които дават необосновано предимство или необосновано ограничават участието на стопански субекти в обществените поръчки и които не са съобразени с предмета, стойността, сложността, количеството или обема на обществената поръчка.

Неоснователно се поддържа в жалбата, че така заложеното изискване е необходимо за интересите на възложителя, тъй като седалището му е в [населено място] и в негов интерес е участниците да имат офис или представителство на територията на града, като по този начин се гарантира, че при възникването на каквато и да е ситуация, комуникация може да се осъществи, включително и чрез срещи.

Това, че седалището на възложителя се намира на територията на [населено място], не означава, че лица извършващи туроператорска и/или туристическа агентска дейност в околностите на [населено място], не могат да изпълнят точно и качествено предмета на поръчката и да откликнат на нуждите на АПИ, още повече, че по-голямата част, видно от предмета на поръчката може да се изпълни по електронен път. Наред с това, условието е ограничително и с оглед обстоятелството, че биха могли евентуалните други участници желаещи да участват в обществената поръчка, впоследствие след подписване на договор за изпълнение, до организират такова помещение.

Неоснователно в жалбата се оспорват мотивите на УО, че не е упоменато в документацията за обществената поръчка възможност за срещи между възложителя и изпълнителя, с аргумент, че в чл. 14, ал. 2, т. 17 /неправилно посочен в жалбата чл. 13, ал. 2, т. 17/ от проекта на договора изрично е предвидено като задължение на изпълнителя да участва във всички работни срещи, свързани с изпълнението на този Договор /ако е приложимо/.

От приложените по делото писмени доказателства свързани с процесната обществена поръчка не се установява, че заявките за извършване на услугите по договора, ще се правят или получават единствено на място в офиса на изпълнителя. Напротив в чл. 4, ал. 1 от проекта договора е предвидено, че изпълнителят приема заявките за хотелски настанявания от възложителя на адрес, телефон, електронна поща или друг подходящ начин.

Видно и от изложеното в жалбата е, че основната цел, която има възложителят е бързина и своевременно осъществяване на услугата, като е даден превес на електронния път на комуникация и предоставяне на услугата и това влиза в противоречие с изискването за офис /представителство на територията на [населено място]. Липсата на нормативно изискване за местонахождение на помещенията за осъществяване на туроператорска дейност и предмета, и целта на обществената поръчка логично водят до

извода, че поставеното изискване към техническите възможности на участниците за офис/представителство на територията на [населено място] е поставено в нарушение на чл. 2, ал.2 ЗОП и дава необосновано предимство на стопанските субекти, разполагащи с офис на територията на [населено място], пред такива които не разполагат с такъв, като необосновано ограничава участието на последните в обществената поръчка. В тази връзка настоящият състав намира за неоснователни доводите на АПИ, че в случая не е доказано нарушение на правото на Съюза, поради което и не е налице възможност за настъпване на вреда за бюджета му.

В случая, с оглед естеството на нарушението, е обективно невъзможно да бъде установено конкретното финансово изражение на вредата. Няма как да се установи колко други кандидата биха участвали в обществената поръчка и какви условия биха оферирали, за да се определи разликата между употребените средства при и без нарушенията. За да бъде законосъобразна финансовата корекция, следва да бъде определена не само по основание, но и по размер. В настоящия случай, когато количественото изражение на финансовите последици е невъзможно да бъде конкретно определено, законодателят е допуснал да бъде определен процентен показател спрямо засегнатите от нарушението разходи – чл. 72, ал. 3 от ЗУСЕСИФ. Издателят на акта е изложил мотиви, защо е пристъпил към приложение на пропорционалния метод. Съгласно т. 10, б. а към Приложение № 1 по чл. 2, ал. 1 от Наредбата за посочване на нередности, финансовото влияние на нарушението е в размер на 10 % от стойността на разходите по засегнатия договор. При определяне размера на финансовата корекция, административният орган е взел предвид следните обстоятелства: брой подадени оферти; брой отстранени оферти, както и трансграничният ефект на процедурата.

Съдът приема за безспорно осъществено визираното в решението нарушение на правилата за определяне на изпълнител по глава четвърта от ЗУСЕСИФ, извършено от страна на бенефициента. Правилно е прието също, че това нарушение би имало за последица нанасянето на вреда на средства от ЕСИФ, като финансовото отражение на нарушението в случая се изразява във възпиращия ефект върху заинтересованите от възлагането на поръчката лица. Въведеното от възложителя изискване несъмнено има разубеждаващ ефект за участие, тъй като води до пряко ограничаване кръга на потенциалните участници в процедурата по ЗОП – за онези субекти неразполагащи с офис в [населено място]. Неспорните по делото данни за 6 броя участници в процедурата, от които 3 от офертите са отпаднали не могат да опровергават извода за наличие на ограничителен критерий за подбор, тъй като е напълно вероятна възможността за много по-голям брой участници, ако изискването не беше заложено по този начин. Правилно наличното ниво на конкуренция е обосновало прилагането на финансовата корекция в хипотезата на буква "б" от т. 10 на Раздел I в Приложение № 1 към чл. 2, ал. 1 от Наредбата за посочване на нередности.

Наличието на визираното в нормата на чл. 70, ал. 1, т. 9 от ЗУСЕСИФ нарушение на правилата за определяне на изпълнител по глава четвърта е безспорно установено, а размерът на наложената финансова корекция е

правилно определен като 10 на сто от стойността на допустимите разходи по сключения между възложителя АПИ и изпълнителя "Марбро турс" ООД Договор Рег. № Д-17/08.02.2021 г. Предметът на процесната обществена поръчка е осигуряване на услуги по хотелско настаняване и медицински застраховки при служебни пътувания в чужбина на служители на Агенция „Пътна инфраструктура. Възложителят не е обосновал специфики, които да налагат изпълнителят да разполага с поне един офис/представителство на територията на [населено място].

Оспореният административният акт е издаден и при съобразяване с целта на закона. Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗУСЕСИФ средствата от ЕСИФ се управляват на основа на законността, доброто финансово управление и устойчивото развитие, за гарантиране на тяхната ефективност и ефикасност, чрез партньорство и многостепенно управление, с цел намаляване на административната тежест за бенефициера и при осигуряването на публичност и прозрачност. Допуснатите нарушения на ЗОП водят до незаконосъобразно разходване на средства от европейските структурни и инвестиционни фондове, което е в противоречие с целта на закона. Финансовата корекция като административна мярка има за цел да възстанови фактическото положение отпреди нарушението, като върне в бюджета на Съюза размера на средствата от съответните фондове, който е неправомерно разходван.

Съобразно изложеното, съдът намира, че РУО правилно е установил релевантните за казуса факти, въз основа на тях е направил обосновани фактически изводи, правилно е тълкувал и приложил материалния закон и съобразил неговата цел, поради което решението му за определяне на финансова корекция е законосъобразно, а жалбата срещу него неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, на основание чл. 143, ал. 3 АПК във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд - София-град, Трето отделение, 44-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Агенция „Пътна инфраструктура“, ЕИК –[ЕИК], подадена чрез юрк. А., срещу Решение за определяне на финансова корекция № ФК-14/21.07.2023 г. на ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма „Транспорт и транспортна инфраструктура“ (ОПТТИ) 2014-2020 г.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“, ЕИК –[ЕИК], да заплати на Министерство на транспорта и съобщенията разноски по делото в размер на 100,00 лв. (сто лева).

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от уведомяването на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: